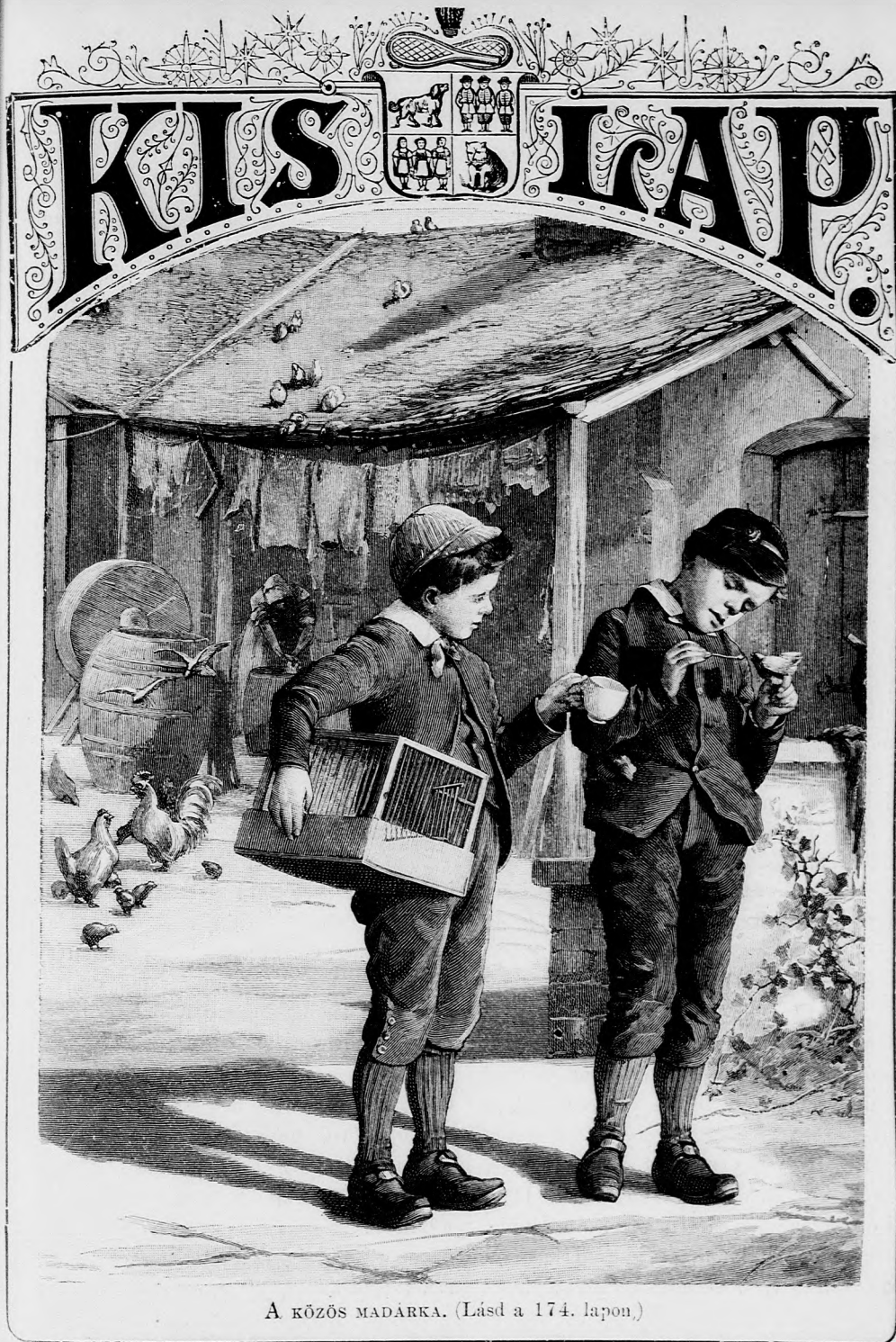


Andor, Schwartz  
Steiner Ernő,  
Franka, Schultz  
Franka, Sonnenfeld

6-dik szá-  
mát utólag be-  
jelentette Franka, Deutsch

ÁJA.

elégtelemre  
másul, hogy a  
telepítvénye-  
s vidította. —  
k kis hiveim  
és kis társad,  
a szórakozás  
odhoz pedig  
odás mellett  
án. Leveled-  
l, egy forint  
k egy sorral  
ad? Ird meg  
**Gabriella.**  
jó és helyes  
özölhetőség  
mert, mint  
lgom, hogy  
pedig, hogy  
Olvasd el, a  
z neked is  
nevű dolgo-  
nem volt a  
számokat a  
**Artz Irén.**  
intézhetek  
ek megvan  
kitaná meg  
it senkitől  
rrejtvény-  
**Ildegard.**  
sen helyre  
**y Andor.**  
csak hogy  
g egyenes  
apiron. —  
adta, hogy  
gtekintése  
lehet; az  
állítást a  
nem ide



A KÖZÖS MADÁRKA. (Lásd a 174. lapon.)

## A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)



HAMIS Ernő közbe szólt:

— Igen ám, ha Ottika szabad fél napot kapna.

— Kap, kap nő! felelé a nevelőnő. Inkább akár el is megyek. Majd én kikocsizom a szomszéd faluba egy ismerősöm-höz, ha a gróf ur szives lesz és a kis ponye-kocsiba befogat. Ottika tanulása ma úgy sem érne sokat.

— Szivesen befogatok, szólt a gróf. A kis lovaknak jó is lesz egy kis járás, Malvina kisasszony pedig szereti a ponye-kat hajtani, tudom.

Ekkép minden a legjobban el volt rendezve. A gyermekek, az igazat megvallva, szerették, hogy egy kis időre a komoly nevelőnő felügyelete nélkül maguk járhatnak-kelhetnek tetszésök szerint, Malvina kisasszonynak pedig szintén kedvére volt, hogy egy kis időre szabadult a gondtól.

Ozsonna után a gyermekek mindjárt tartottak is tanácsot, min kezdjék az időtöltést.

— Minket legjobban érdekelne, ha ezt a szép nagy kastélyt járhatnók be, mondá Dorka. Itt bizonyosan sok látnivaló van. Ugy sejtem, csak felében új épület, felében pedig nagyon régi, százados kastély.

— Ugy is van, szólt Ernő. És azok a régi szobák nagyon érdekesek is. De a ki ott jár, annak bátornak kell ám lennie. Mert tudod, minden efféle régi kastélyban van egy kísértetes szoba, a hová

valami hazajáró lélek szokott ellátogatni. Nem félsz?

Dorka jóízűen nevetett.

— Még nem tudom. Nem próbáltam soha effélet, nem láttam soha kísértetet. Ugy tudom, hogy efféle nincs is máshol, mint a mesékben, hát egyelőre nem igen félek. Kivált nappal és mikor másokkal vagyok.

— Te sem félsz, Tilda? kérdé Ottika.

— Jut eszembe! Már ugyan hogy félnék? Hisz az mind csak olyan üres mesebeszéd. Én pedig katona leánya vagyok, nem szoktam akármitől megijedni. — Jaj de irigyellek hogy olyan bátor vagy! szólt Ottika őszinte bámulattal. Én is tudom, hogy mese, mégis sokszor megijedek.

Ernő nagyot nevetett, aztán megindultak a kastély megtekintésére.

Az udvarhelyi kastély igen nagy kiterjedésű épület volt és egyik része ugyancsak ósdi, sok százados vén kastély, melyhez az új palota hozzá volt építve. Abban a vén kastélyban akár egész napot is el lehetett tölteni a százféle zig-zug kikutatásával. Tekervényes folyosók, kicsi tornyocskák, nagy tornyok, titkos bejárású kis szobák, oszlopos nagy termek, csarnokok váltakoznak benne. Volt itt bőven hely futkározni, bujósdit játszani, vagy a kinek tetszett, régi, nagyon régi tárgyakat, butorokat megbámulni. Ez nem minden teremben volt ugyan, mert a kastélynak ebben a részében nem laktak, sok szoba egészen üres volt, csak úgy kongottak, mikor a vig gyermek-sereg végig ugrándozott rajtuk. Egyik teremben régi fegyverek voltak összegyűjtve, a másikkban ódon

képek függtek a falon. Ezeket meg-meg-nézegették, de biz' abban nem találtak valami nagy mulatságot; inkább kergetőztek, buvócskáztak és a vidám játéokban jóformán mindig Dorka járt legelől, legjobb kedvvel.

— Mikor játszik, akkor csöppet sem látszik olyan hiunak és elbizakodottnak, gondolá Ottika. Igazán, szinte kedvesebb és egyszerűbb, mint Tilda.

Mert, az igazat megvallva, Tilda egyszer-másszor épen nem látszott valami nagyon kedvesnek. Mikor ezeken az ódon termeken végig barangoltak, semmikép sem szeretett hátul maradni; mikor pedig kergetőztek s a fürge, ügyes Ernő rögtön elfogta, olyan kellemetlen duzzogó képet vágott, mintha valami nagy igazságtalanság történt volna vele. És mikor egyszer véletlenül magára hagyta egy hosszú, sötét folyosón, akkor igazán úgy látszott, mintha halálos félelmet állott volna ki, míg utól nem érte őket. Csakhogy ezt a világért sem vallotta meg, sőt még ő kerekedett fölül.

— Oh tudom, össze esküdtetek ellenem, hogy magamra hagytok... csak-hogy én nem féltem ám, egy csöppet sem féltem. Közületek pedig egyik sem merne egymaga vissza térni abba a csuf, sötét folyosóba.

Ottika megvallotta, hogy ő bizony borzongana, ha egymagának kellene ott járnia; Dorka azonban nevetve mondá:

— No's, hát mit láttál ott valami borzasztót, amitől meg lehetne ijedni? Mi is végig jöttünk, de nem láttunk semmit.

Ernő is nevetett s ez nem tetszett Tildának, kivált mikor Ernő jókedvű évődéssel mondá:

— Hja, tudod Dorka, az ugy van ám, hogy azok a veszedelmes kísértet uraságok nem mernek mutatkozni, ha több embert látnak, mert attól félnek, hogy mégis akad valaki, a ki nyakon csipi őket. No hát csak mondd el Tilda, mit láttál? Mert én már sokszor jártam erre, de még soha sem láttam semmit.

Tilda észrevette, hogy mindjárt nevetni fognak rajta. Inkább tréfára fordította hát a dolgot.

— Majd elbeszélem mit láttam, de most hamarjában még nem tudom. Majd kigondolok valamit; tudom, hogy égnek mered tőle a hajatok.

Ezen aztán jót nevettek és tovább sétáltak, míg végre vissza jutottak a kastély uj részébe s itt az Ottika szobájába, hol megpihentek. Dorka nagyon meg volt elégedve.

— Nagyon érdekes ez az ősi kastély. Mindig óhajtottam ilyen ódon, sok száz esztendő s kastélyt látni s elképzelem, hogy jártak-keltek benne hajdan a pánczélos hős vitézek. Eddig csak könyvekben lerajzolva láttam effélét.

— No hát most láttad valóságban, szólt Ernő.

— De mégsem láttuk az egészet, ugy-e?

— Dehogyan nem! Végig vezettünk az egész régi kastélyon.

— Az nem lehet. Hiszen mondtad, hogy van itt egy elátkozott szoba, mely abban a hírben áll, hogy kísértet járja.

De azt nem mutattátok meg. Még tán megnézhetjük.

Ernő nevetett s felelni akart, de Tilda közbe vágott.

— Majd megnézzük máskor... most már elég volt... aztán már jóformán esteledni is kezd. Ugy-e Ottika, majd máskor megmutatjátok?

— Azt nem ígérhetem. Azt a szobát nem mutathatjuk meg.

— Ugyan miért? kérdé Dorka. Talán azt hiszitek, hogy megijedünk?

— Oh dehogya, szólt Ernő. Meglehet, hogy meg is mutattuk már. Voltunk benne. Az van a dologban, hogy mi magunk sem tudjuk, melyik az a szoba, és nem tudja senki sem. Még apácska sem tudja, de még az öreg kulcsár sem, pedig az már nagypapa idejében is itt volt.

— No már ez furcsa! Hát hogy lehet az?

— Nagyon egyszerűen. Nagypánkat, mikor még fiatal volt, boszantotta, hogy az emberek azt mesélték, hogy itt olyan szoba van, a melyben kísértet jár. Azt mondta rá, hogy ez nagy ostobaság. De az emberek azért mégis csak beszéltek. Ekkor aztán nagypánk a kastély egy részét lebontatta és újra építtette és most már senki sem tudja, melyik tájon volt az a kísérteties szoba, mert a régi kastélyt sok esztendeig elzárva tartotta és az emberek nem tudták kitalálni, merre is van hát az a szoba: a régi épületben-e vagy ott, ahol az új kastély áll? A fiatalabb emberek pedig már csak a hírét hallották az egész mesének, mai nap már nem él senki, a ki látta azt a szobát. Így hát nem tudjuk, melyik az.

— És én remélem, hogy nem ott volt, a hol most lakunk, szólt Ottika félig nevetve. Mert annak a haszontalan kísértetnek még eszébe juthatna eljárni az ujjá épített szobába is.

— No, ez már csakugyan furcsa eset, szólt Dorka vidáman. Itt a mesés szoba, de senki sem tudja, hol. Hanem ez csakugyan legokosabban van így, mert most már legalább senki sem ijedez akár-melyik szobában jár.

— Oh, talán bizony lehet is efféle mesétől megijedni, szólt Tilda nevetve. Tudom, te magad sem ijednél meg.

— Azt biz' én nem tudom olyan nagyon bizonyosan, felelé Dorka. Ha olvastam és hallottam is, hogy az efféle mind csak mese, de azért nem tudom, hogy ha egyszer éjjel ilyen mesés helyen volnék, valami oktalan félelem nem venne-é rajtam erőt?

— Már én rajtam nem venne erőt, azt tudom! — bizonykodék Tilda élénken.

— Én nem vagyok benne oly nagyon bizonyos, szólt közbe Ernő. Azt hiszem, Dorkának tökéletesen igaza van: senki sem tudhatja előre az erejét, amíg meg nem próbálta. Neked is azt tanácsolom, hogy csak akkor dicsekedjél, ha megálltad a próbát.

Tildát boszantotta, hogy Ernő nem akarja elhinni az ő nagy bátorságát, a mellyel különbnek szeretné magát feltüntetni a többieknel. Már akart is valami kemény szóval felelni, de aztán mégis félt, hogy elrontja a dolgát Ernővel, s ez kárára lehet. Inkább nem szólt tehát, hanem félig neheztelőleg elfordult. A jó Ottika mindjárt észrevette s oda sugott hozzá:

Ernő. T  
bölcsék



mamá  
sokára

— Soha se gondolj vele, mit beszél Ernő. Tudod, ezek a fiuk olyan szörnyen bölcseknek hiszik magukat.

Dorka is észrevette s elejét akarta venni, nehogy Tilda még valami oktalanságot mondjon. Azért hát így szólt:



REGGELI A FÜBEN. (Lásd a 167. lapon.)

— Most már talán ideje, hogy a nagymamánkhoz menjünk. Azt hiszem, nem sokára indulunk.

— Ohó! Arról szó sem lehet, mondá Ottika. Megkértem ám én a mamámat, hogy ne eresszen el egyhamar. Majd izen-

nek, ha előáll a kocsi. Most itt az én szobámban egy kis második oszonnát rendezünk. Megkértem a mamámat, hogy magam csinálhassak mindent, úgy mint Dorka... a komornának nem is szabad bejönni... ti majd segítetek, így majd jól elmulatunk.

Egy asztalra csakugyan oda volt készítve sokféle jó holmi, de úgy, hogy azt még igazában el kellett készíteni, rendbe hozni. Volt ott egy kis főző-készülék is a melegítésre, az asztalt is meg kellett teríteni. Dorka mindjárt nagy jó kedvvel hozzálátott s Ernő is vidáman fölcsapott kuktának és inasnak. Csak Tilda tett-vett meglehetősen kelleetlenül, s egyszer oda sügött Dorkának:

— Már ez bizony unalmas multság. Ha én grófkisasszony vagyok, nem bajlódok effélével. Arra való a cselédség, az pedig van itt elég.

— De akkor nem volna játék, sugta vissza Dorka. Én ezt nagyon jó ötletnek találok.

Tilda is jónak találta akkor, mikor már minden készen volt, s leültek a terített asztalhoz, és a maguk készítette oszonnából jóízűen lakmároztak. Vigan csevegtek, tréfáltak, mikor megnyílt az ajtó és Malvina kisasszony lépett be.

— Ejnye de kár, hogy már visszajött, dörmögte magában Tilda. Elrontja a multságunkat; majd előáll újra azokkal az unalmas kérdezősködésekkel, szertek-e varrni?

Szerencsére senki sem figyelt rá, most mindnyájan fölkeltek s a nevelőnő elé siettek.

— Épen jókor jött, kedves Malvina kisasszony, mondá Ottika. Pompás oszonnánk van, mind a magunk főztje... mit parancsol? Van kávé, tea... mindjárt szolgálunk.

— Egy csésze teát, nem bánom.

Alig mondta ki, már készült a tea. Dorka fogott hozzá és Ernő segített neki, míg Tilda rendkívül nyájas szolgálatkészséggel elszedegette a nevelőnőtől a kendőt, kalapot, napernyőt.

— Köszöm, kedves Tilda... nagyon kedves vagy... szinte jól esik, hogy megint itt vagyok ilyen kedves gyermekek közt.

— Hogyan? kérdé Ottika. Talán nem volt kellemes a kocsikázás?

— Az kellemes lett volna... de mikor már haza felé jöttem, kellemetlen kalandom volt.

— Kalandja volt? Jaj, mondja el hamar, kedves Malvina kisasszony! — szólt Ottika.

— Nem lesz benne nagy örömed, mert nem valami multságos eset volt. A lovacsákak igen jól ügettek, nagy tetszőemre volt ez a kis kirándulás és jó kedvűen indultam visszafelé. Mikor itt a szomszéd határban voltunk... épen a Tildáék földjei táján, egy bokor mögül hirtelen két vásott ficzkó ugrott elő. Valami maskara-ruha volt rajtuk s hadonáztak, ordítóztak, mint az eszeveszettek, az arcuk meg be volt kenve liszttel, korommal, persze, azért, hogy rájok ne lehessen ismerni. Cakhogy a kocsis mégis rájok ismert: azt mondja, hogy bizonyosan a molnár gyermekei. No, majd lesz gondom, hogy megemlegessék.

— De hát mit csináltak? kérde Ernő.

— Hiszen mondtam már... hadonázva, orditozva hirtelen előrontottak a bokor mögül, hogy megriasszák a lovakat. Ez természetesen sikerült is, mert a legjámborabb ló is hamar megriad. Lovaink megbokrosodtak, ágaskodtak, elragadtak, s én bizony, nem tagadom, megijedtem; mert ha olyan rettentő gyors futásban a kocsi felborul, nyakamat szeghettem volna. Ijedtemben föl is sikoltottam és akkor azok a vásott ficzkók, képzeljétek! még hangosan kaczagtak és jól hallottam, a mint az egyik így kiáltott: »Ni, hogy szepeg a vén anyóka!«

— Ejnye, arczátlan durva ficzkója! kiáltott föl Ernő hevesen.

(Folytatása következik.)

### REGGELI A FÜBEN.

(Képpel a 165. lapon.)

*VIRÁGOKKAL ékeskedik még a föld —  
A természet abrosza, a fü, mi zöld!  
A reggelit hozza élénk jó Helén,  
Kis nyaralónk gyepes, hímeselejen.*

*Az öblös kannában párolog a tea,  
Ám kinek nem izlik, nem kell innia.  
Van kávé, meg csokoládé, meg gyümölcs —  
Drága Helén, itt a csészém, nosza tölts!*

*És elköltvén reggelinket, jó lesz ám  
Nem soká heverni a gyep abroszán.  
Meleg a lég, ám a föld már hidegül,  
Fa lombja hull, hegyen az ősz köde ül.*



### A TÜNDERKIRÁLY KÖPÖNYEGE.

— Mese három képpel. —



MIKOR volt, mikor nem volt, bizonyosan nagyon régen valamikor volt, de hát egyszer csakugyan úgy volt, hogy a tündérr király játékközben elszakította az ő pompás köpönyegét.

Ugy történt az, hogy a berekben vigan játszadozott s egy fürge szöcskét akart megfogni. De ez nem hagyta magát, nagyokat szökkenve mindig odáb rebent s egyszer aztán, a mint a piczi tündérr király sebesen utána iramodott, a köpönyege megakadt egy túskebokorban és végig repedt.

Már ez nagy baj volt, s a tündérr király majd hanyatt esett ijedtében, a többi tündérr képek pedig kicsibe mult, hogy sirva nem fakadtak. Mert a feslett köntös nem szép senkin sem, hát még egy tündérr királyon! Most pedig messze jártak Tündérr ország-tól, nem volt kéznél másik köpönyeg. A kis tündérr király bős haragra gyult, mikor arra gondolt, hogy most már rongyosan kell járnia.

— De jaj annak a túskebokornak! Kegyetlenül megbüntetem! mondá.

— Azt ne tedd, kedves uram és királyom. Hiszen az a szegény becsületes túskebokor csak jót akart és jót is cselekedett.

— Micsoda? Jót cselekedett? No már azt szeretném érteni!

— Hogyne! Nézz csak oda a túskebokor felé. Még most is ott áll az a nagy szürke csacsi, mely akkor is ott rágódott a túskebokor levelein, a hová te nagy hirtelenében rohantál. Ha a túske föl nem

tart, épen bele rohantál volna a csacsi szájába s lenyelt volna.

— Jaj jaj! kiáltottak elrémülve a tündérek. Micsoda borzasztóság lett volna az, ha egy nagy szürke csacsi megesz a tündérkirályt!

Már azt maga a tündérkirály is belátta, hogy egy csöppet sem lett volna mulatságos, ha őt a csacsi bekapja és lenyeli.

— Jól van no, csakugyan igaz, mondá. Így mégis kisebb baj a köpönyeg. De hát ez is baj. Hogy járjak így rongyosan? Az már csak nem illik egy tündérkirályhoz!

— Talán megfoltozhatjuk hamarosan.

— Igen ám, ha volna mivel! Se czérna, se tű, se valami foltnak való.

— Talán kapunk kölcsön valakitől. Induljatok kis tündérek, jó cselédjeim, keressetek és hozzatok, ami kell.

— Igen, menjetek! parancsolá a tündérkirály. És üres kézzel vissza ne térjete.

— Oh jaj! ijedeztek a tündérek. De hát mit csináljunk, ha szívtelen fösvényekre találunk?

— Jaj nekik! Vesztére legyen mindenkinek a fösvényése. A ki pedig szives és készséggel szolgál, azt jutalmul vezessétek ide közénk.

Szétröppentek a piczi tündérek s mindegyik buzgón rajta volt, hogy teljesítse királya óhaját.

Az egyik nem igen messzire pókot pillantott meg, amint az hosszú fonálon magasból ereszkedett le.



NAGY MUNKÁBAN. (Lásd a 175. lapon)

— Jaj de jó, épen ez kell nekünk. Kedves pókocska, adj egy szálat a te finom fonaladból.

— No persze! Épen azért fáradok, hogy elajándékozzam az én finom fonalimat. Szükségem van rá, nem adhatom.

Pedig bizony nem volt rá többé szüksége. Mert épen ekkor egy éhes madár röpkölt arra, meglátta a pókot és bekapta, lenyelte.

A pók megkapta a büntetését. De hát ezzel nem volt segítve a bajon, nem volt fonál. E nélkül pedig varrni nem lehet.

A másik tündérke foltnak valót keresett. Egy szép kertbe ért, ahol gyönyörű hamvas kék szilva függött az ágon.

— Ez épen olyan színű, mint a királyunk palástja. Jaj de örvendek, hogy rátaláltam. Kedves jó szilva, adj egy kis darabkát a szép hamvas héjadból. Csak egy piczi darabkát.

— Hát még mit! Nem adok biz én egy csipetnyit sem.

— Ne légy olyan fösvény! Lásd, a tündérkirály köntöskéjére kell folt, csak egy piczike kis folt, épen ilyen színű.

— Már azt csak keresd másfelé, mert tőlem nem kapod. No bizony! Hogy aztán magam legyek rongyos! Ne is alkalmatlankodjál tovább, nem adok és punktum.

Épen azt mondta, hogy punktum, mikor egy fiú állt oda a fa alá.

— Itt van már jó érett szilva, lerázok néhányat.

Megrázta a fát s legelőszőr is a hetyke szilva esett

le. A fiu bekapta és jóízűen megette héjastul.

— No lám, nem jobb lett volna-e, ha egy darabkát adsz! szólt a tündérke. Most oda vagy mindenestől.

Igaza volt, csakhogy ez nem sokat használt a tündérkirály rongyos palástjának.

A harmadik tündérke sem járt jobban. Ez, amint szerte röpkedett, egy szép nagy cziczával találkozott.

— Ejnye, ez épen jó lesz. Ha ide adna egy szálat a bajuszából, abból tűt csinálhatnánk.

Mindjárt meg is szőlitotta.

— Kedves cziczuska, nagy bajban vagyok, szükségem volna egy szátra a bajuszkádból. Adsza egy szálat.

— Pusztulsz előlem! förmedt rá a czicza. Majd én arra tartogatom a bajuszomat, hogy elajándékozgassam.

— De a tündérkirálynak van rá szüksége...

— Bánom is én! A tündérkirály nővesszen magának bajuszt, ha kedve van rá. Nem adok s azzal végé. Pusztulj, mert kikaparom a szemed.

Erre azonban nem ért rá, mert észrevette, hogy egy kóbor kutya mérgesen morogva rohan feléje. Már nem volt ideje elfutni, szembe kellett szállni az ellenséggel. A dühös kutya agyon akarta marni; ez nem sikerült ugyan, de egész csomót tépett ki a czicza bajuszából.

— No lám, hát nem inkább adtál volna egy szálaeskát! szólt a tündérke.

Biz az jobb lett volna, de hát csak nem volt. A három tündérke szomoruan találkozott s mindegyik elmondta, hogy hiába

kértek itt is, ott is, nem kaptak sehol semmit. Most már hogy térjenek vissza! Rongyos marad a tündérkirály köpönyege. Az pedig már igazán nagy csufság.

Megszólalt a negyedik tündérke.

— Várjatok, még én is teszek kísérletet. Elmegyek az emberek közé.

— No, oda már épen hiába megy. Azok a legönzöbkek.

— Már csak megpróbálok.

Meg is indult azonnal, még pedig szegény öreg asszony alakját öltötte magára. (Lásd a képet a 171. lapon.) Hogy beért a legelső faluba, egy ház tövében megpillantott egy mezitlábás leánykát.

— Kedves kis leányka, segitene-e rajtam, ha szépen megkérnélek?

— Miért ne, néni? felelé a leányka. De hát mivel segíthetném?

— Adnod kellene valamit.

— No, már az nehéz lesz, mert nekem ugyan semmim sincs.

— Dehogy nincs! Milyen szép hajad van, akár csak az arany fonál. Adnál-e belőle vagy egy szálat?

— Miért ne? Sokszor mulatságból is kitepek egyet-egyet belőle.

Fogta a haját és egy szép hosszú szálat kitepett.

— Tessék! Kell több is?

— Elég lesz egy is. Látom, jó kis leányka vagy. Mi a neved?

— Manczikának hívnak.

— No's hát, Manczika, hunyd be csak a szemed.

Manczika behunyta a szemét. Ugy érezte, mintha nem is akarná többé kinyitni. Aztán mintha mozgott volna vele a föld, vagy mintha ő röpült volna. És

édes virágitatot érzett s halk, kedves zene hangzott a füleibe, olyan kedves, hogy akár estig is elhallgatta volna. Nem is tudta volna megmondani, meddig hallgatta. De végre mégis kíváncsi volt, hogy mi történik körülötte.

Fölnyitotta a szemeit. De ekkor aztán ugyancsak nagyot nézett, mert sehogysen tudta kitalálni, hol van.

A nap már letűnt s helyette a hold hintette szét ezüstös sugarait. Éjszaka volt, az már bizonyos. És egy nagy, rengeteg nagy erdőben volt, olyan óriási fák közt, minőket még soha sem látott. A fák lombján keresztül világított a hold oly vakító fényvel, hogy Manczika alig nézhetett bele. S amint körül tekintgetett, óriási gombákat látott, melyek mint valami sátrak hivogatták, hogy pihenjen meg alattok.

— No, ez már furcsa, gondolá. Látam már nagy bolondgombát, de ilyen bolond nagyot még soha. Majd akkora, mint én magam. Ha leülök, el is férek alája. Mindjárt megpróbálom.

Meg is próbálta és csakugyan pom-

pásan elfért (Lásd a képet a 172. lapon) az egyik gomba alá. Most már csak azt szerette volna tudni, hová jutott e fura helyen és mit csináljon itt?

— Azt én mindjárt megmondom, szólalt meg egy hang.

Mintha ugyanaz a hang lett volna, melyet már hallott egyszer, azé a szegény öreg asszonyé. De amint szétnézett, nem

azt pillantotta meg, hanem egy iczipiczi kis teremtést, a ki negyedmagával egy pompás aranyos köntösthözött nagy gonddal és ovatossággal.

— Tudsz-e szépen varrni, te Manczika? kérdék.

— Hogy szépen-e, azt nem tudom, de már varrtam eleget.

— És ezt a köntöst össze-

tudnád-e foldozni?

Manczika szinte félve pillantott a királyi palástra. A szeme is káprázott bele. Ilyet biz' ő még soha sem látott.

— Ha épen kell, megpróbálom és iparkodni fogok, hogy jól végezzem. Csak hogy nincsen se tűm, se czérnám, se foltnak valóm.

— Czérna már van, ime. Épen olyan aranyos, a milyen kell.



... ÖREG ASSZONY ALAKJÁT ÖLTÖTTE MAGÁRA.  
(Lásd a 170. lapon.)

S az egyik tündérke előmutatta Manczika haja szálát.

— De tüt és foltot nem találunk, mondá a másik tündér.

— Volna nálam otthon, szólt Manczika. Csakhogy nem tudom, hol vagyok itt most, merre jutok hamar haza.

— Elhozom én, ha engeded, szólt az egyik tündérke.

— Hogy ne engedném! Az ágyam mellett van a kedves bábum holmija. Épen varrni kezdtem neki egy ünnepiköntöst. Ott a tű meg a kék bársony a bábu mellett.

— Mindjárt itt lesz.

S az egyik tündérke úgy elröpült, hogy egy pillanat múlva már nem is látszott.

Manczika úgy gondolta, hogy míg a tündérke oda jár, ő jól megnézegeti a köntös repedését, hogy aztán mindjárt tudja, mikép fogjon a dolgához. De még jóformán körül sem forgatta, már a tündérke megjött a szükséges holmival.

— No most csak rajta szaporán, mert a királyunk türelmetlen. Nem is merünk eléje lépni, míg a köntös nincs készen.

Manczika még soha sem járt ugyan tündérek közt, de azt mégsem volt nehéz kitalálnia, hogy ezek a gyönyörű csöpp teremtetések itten tündérek s ha a királyukról beszélnek, hát az csak a tündérkirály lehet.

— Jaj, hát én a tündérkirály köpönyegét foldozom! Oh, csak jól megtudnám csinálni, hogy meg legyen elégedve!

Hozzáfogott szaporán, de nem látott jól. Bár ragyogó fényes volt a holdvilág, nem volt szokva, hogy ilyen világítás mellett dolgozzék. Meg is mondta.

— Félek, félek, hogy roszul öltök. Lámpás kellene!

— Az mindjárt lesz.

A tündérek szétröppentek és csakhamar

mindenfelől halk zsongás hallatszott s itt is, ott is mindenfelé, ezerféle apró fény tünedezett föl a fák és bokrok közt. A sok ezer kis fénygolyó pedig egyre közelebb jött s Manczika mindjárt rájuk ismert, hogy ezek apró Szent-János-bogarak, melyek még a sötétben is világítanak. Piczike fénye van egynek, de sok kicsiből nagy lesz. Egyik csapat a másik után érkezett s ott állapodott meg Man-



...ELFÉRT... A GOMBA ALATT.

(Lásd a 171. lapon.)

czika körül. És olyan világosság áradt szét, hogy a fényes nap is megirigyelte volna. Haladt is a munkája szaporán s mihamar elkészült vele.

— Így ni! Azt hiszem, jól van.

Átadta a köntöst a tündéreknek, maga pedig hátra dőlt, mert csak a végzett munka után vette észre, hogy bizony el is fáradt egy kicsit. Pihenni akart.

Mialatt pedig ő pihent, a tündérek sietve vitték a megföldözött köntöst királyuknak. Oly szépen meg volt igazítva, hogy a ki nem tudta, észre sem vette rajta a javítást. Persze hogy mindjárt kérdezte, ki végezte ezt a derék munkát?

— Egy kis leányra akadunk, az segítte ki a bajból.

— Vezessétek ide elem, meg akarom jutalmazni.

S mikor Manczika már épen kipihent és arra gondolt, hogy most már csakugyan ideje haza menni, egész raj tündér fogta körül.

— Most jöjj velünk a tündérkirályhoz, megkapod jutalmadat.

— Oh, nem tettem én jutalomért,

felelé Manczika. Azután meg, az igazat megvallva, fáradt is vagyok. És ilyen rongyosan, mezitláb hogy menjek a király elé? Halálra szégyelném magamat.

— Ha fáradt vagy, nem jössz gyalog. Hatalmunkban van az a gonosz czicza, a ki nem akart rajtunk segíteni. Jer elő, czicza! Te leszel ennek a jó kis leánynak a paripája.



... FÖLÜLT A CZICZÁRA. (Lásd a 174. lapon.)

Egy bokor mögül csakugyan elősompolygott a fehér czicza és alázatosan várta, mit parancsolnak vele.

— Gondoskodunk arról is, hogy ne kelljen szégyenkezned a király előtt. Elhozzuk hazulról ünneplő ruhádat.

Alig egy-két szempillantás telt bele, már ott volt a Manczika szép ün-

neplő ruhája. Felöltötte, de aztán megint csak aggódott.

— Hogy üljek én annak a szegény kis cziczának a hátára? Nem bir el, mert én nagy vagyok, ő meg kicsiny.

— Dehogy nem bir el! Most te nem vagy nagyobb, mint mi, a kik fűszálak közt rejtőzködünk. A ki közénk jut, hozzánk lesz hasonlónak.

Csakugyan, amint Manczika összemérte magát a kis tündérkével, hát nem volt nagyobb egy hajszálnyival sem. Furcsa volt az nagyon; de most nem ért rá, hogy csodálkozzék, mert indulni kellett. Föülült a cziczára (Lásd a képet a 173. lapon.) és kényelmesen vitette magát odább hegyen-völgyön át.

Minél tovább haladt, annál több tündérke fogta körül s végre egy szép kis tisztáson, mely egészen holdfényben uszott, eljutottak a tündérkirály elébe. Egyik kis tündérke így szólt:

— Ez az a jó kis leányka, ki oly szívesen segített rajtunk.

— Nagyon derék! mondá a tündérkirály. Mondd, kis leányka, mit kívánsz jutalmul? A mit kívánsz, az meglesz.

Manczika egy kicsit gondolkozott, de biz azt hiába tette. Nem jutott eszébe semmi. Meg is mondta, hogy nem tud ő semmit.

— Ezt is szeretem, mert ebből látom, hogy nem vagy önző, haszonleső. Ilyen hivek kellenek nekem. Nos, hát megadom neked a legnagyobb jutalmat, fölveszlek a tündéreim közé. Mondd, akarod? Akkor vidám, boldog leszesz velünk mindörökké.

— És ide jönnek anyácskám és apácskám is? kérde Manczika.

— Ők nem jöhetnek. Csak te álltad meg a próbát, csak téged vehettek föl.

— De én magam nem maradok. Inkább vagyok otthon szegény jó szüleimnél. Nélkülök én soha sem volnék boldog.

A tündérkirály szeliden, örömmel nézett Manczikára.

— Ezt a próbát is kiálltad. Visszamegy a szüleidhez, más jutalmat adok neked. Jóság és szelidség fog örökké lakozni szivedben s földi életedben is élvezet a boldogságra. Gondolj rám és szavamra, bármi baj és bú érjen. Hiveim, jó kis tündérek, vezessétek haza!

Megindultak s a czicza oly lágyan ringatta, hogy Manczika elaludt. Mikor fölébredt, csodálkozva nézett körül. Ott ült megint a ház tövében.

— Ez már furcsa! Álmodtam-e vagy csakugyan oda jártam?

Nem tudott vele tisztába jönni s kérdezni senkitől sem merte, mert félt, hogy nevetni fognak rajta.

— Azt hiszem, mégis ott jártam, gondolá. S nem felejttem, amit a jó kis tündérkirály mondott.

Nem is felejtette el. Jó és kedves, szelid és könyörületes maradt mindig, szerette mindenki és boldogan élt úgy, hogy soha sem irigyelte még a tündérkéek sorsát sem.

## A KÖZÖS MADÁRKA.

(Képpel a czimlapon.)

**J**GAZSÁG és jog úgy kívánta, hogy közös jószáguknak tekintsék Palkó és Ferkó azt a madárkát. Meg is egyeztek ebben barátságosan és gondosan megtartották az egyezséget.

Mert úgy történt az, hogy Palkónak régóta volt egy üres kalitkája, de nem volt benne madárkája. Ferkó pedig egy szép napon jó szerencsével fogott az erdőben egy kis madárkát, de nem talált hozzá kalitkát.

— Nekem van kalitkám, kölcsön adom, szólt Palkó. De úgy ám, hogy nálam lesz a madárka.

— Oh persze! Hát akkor én mit nyerek vele?

— Már pedig én nem adom ki a kalitkámát. És mit nyersz vele, ha nincs kalitkád? Nem tarthatod kalap alatt a madárkát.

— No jól van, hát legyen nálad. De úgy, hogy vagy én megyek mindig hozzád, vagy elhozod a kalitkával ide hozzám és etetni én fogom. Neked nem szabad hozzá nyulnod.

— Nem bánom, abba bele egyezem, hiszen a tied.

Megegyeztek szépen s elszállásolták a madárkát a kalitkában. Palkó aztán a lehető legjobb helyecskét kereste ki neki a házok tornácán.

A hely jó lehetett, a kalitka is szép lehetett, de a madárkának egyik sem tetszett. Busan üldögélt, eleresztette a szárnyait és soha sem nyílt a csőre vidám csattogásra. Pedig a kis gazdái ezt szereték volna hallani.

Hordozgatta Palkó mindenfelé, hol napos helyre, hol árnyékba, majd hidegre, majd melegre, mind hiába. Ferkó meg kinálgatta csemegével, a melyet csak kis madárnak szemé-szája kíván, kezébe fogta, erővel bele akarta tömni, de a madárkának nem kellett.

— El van szomorodva, mert bizonyosan nem jó a kalitkája, mondá Ferkó.

— Már hogy ne volna jó! felelé Palkó hevesen. De te nem adsz neki kedvére való eledelt.

Vitatkoztak, pörölgettek, mignem Örzse néni, a ki hátul a fészker alatt mind ezt hallotta, közbe szólt:

— Másban van a hiba, nem a hol ti kerestek. Tegyétek csak azt, amit a madárka kíván, meglátjátok, milyen vig lesz.

— Hát mit kíván?

— Szabadon kíván röpködni s a maga kedve szerint élni.

— Oh, hát elbocsássuk?!

Palkó és Ferkó egymásra néztek. Örzse néni pedig így szólt:

— És mi örömetek lesz, ha mindig ily szomorú marad és bánatában végre kimulik?

Már ezt nem akarták. Ferkó még egyszer Palkóra nézett, ez meg némán bölintott a fejével. S Ferkó eleresztette a madárkát.

A kis madár gyorsan felröppent s mindjárt röptében elfogott egy kövér legyet, aztán fölszállt egy fára és ott örömeiben vígan csattogott. Ferkó és Palkó örültek is, sajnálták is. Végre aztán csak örültek.

— Így van jól, szólt Ferkó. A hány vígan zengő madárkát hallunk ezután, mindig azt fogjuk hinni, hogy az a mi közös madárkánk. S örömünk fog telni benne.

## NAGY MUNKÁBAN.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

**A**BBAN bizony, nagy munkában vannak mind a hányan vannak. Nem volnának ugyan kénytelenek vele, de mikor úgy megesett a szívök a szegény Miskán, a kertész-legényen.

Nem tudom, valjon maga Miska is úgy gondolta-e, hogy sajnálkozni lehet rajta, de az bizonyos, hogy megizzadt a munkájában. A szép parkban az utakat kellett egyengetni a nehéz vas hengerrel, ezt huzogatta Miska végtől végig a hosszú utakon. Jól meg kellett feszítenie kezét-lábát, szakadt is róla a veríték, mikor már vagy egy óra hosszáig végezte a dolgát. A gyermekek pedig kényelmesen sétálgatva nézték.

— Nehéz ugy-e? kérde Elemér.

— Biz az jó nehéz, ifuracsám. De elbirom.

— És sok van még hátra?

— Van ám. Marad még holnapra is. Ott azok a felső utak szintén nagyon hepe-hupások lettek a sok eső után, azo-

kat is le köll hengerelni. De ma már nem érek rá, mert másfelé köll mennem.

Ott is hagyta a nehéz hengert és ment a másik dolgára.

Elemér és testvérei csak nézték a hengert. Próbálták megmozdítani, de Elemér egymaga hiába fogott bele, a henger meg sem mozdult. Még akkor sem, mikor a nagyobbik huga segített.

— De ha mind a négyen neki fog-nánk, mégis bíránk vele, szólta Elemér. És akkor elvégeznők a Miska dolgát. Milyen jó volna szegénynek, ha könnyite-nénk a dolgán! Illik ám segíteni a sze-gény munkáson.

— Persze hogy illik! Meg is tesszük.

Az igazat megvallva, nem merem mondani, hogy épen csak a Miska dolgán kívántak segíteni. Hanem jó mulatságnak találták, hogy a nagy hengert guritgassák egyesült erővel.

Hozzá is láttak egyszeriben. Nehe-zen ment, de mégis ment. Csak az volt abaj, hogy messze kellett kerülni, míg amoda a felső utakra jutnak.

— Nem köll épen kerülni, mondá Elemér. Hiszen itt sík terület van, egye-nesen keresztül vágunk.

Meg is tették. Huzták-tolták és a nehéz henger bár kelletlenül, de engedelm-skedett. Nagy buzgalmukban már nem is nézték, merre vonsozzák, s agyongázol-tak vele bársonyos pázsitot, zsöngé kis növényeket, virággyakat, míg nem a kertész nagy ijedten oda futott.

— Jaj, mit csinálnak! Hagyják abba! Tönkre teszik a kertet!

Épen ott sétált az apa is, és a zajra elősietett. Láta a kárt, melyet tettek. Most már ők maguk is észre vették és ijedten magyarázták, hogy milyen nagyon jót akartak a szegény Miskával.

— Dehogy akartatok ti jót! szólt az apa szigoruan. Csak pajkos játékból akartátok, de szeretnétek a rossz csinyt szép köntösbe bujztatni. Menjetek a szo-

bátokba, ma nem kaptok ozsonnát. Így majd ráértetek megfontolni, hogy játéknál is milyen hasznos, ha meggondoljátok, mibe fogtok bele s hogy a ti mulatságtok másnak nem jár-e kárával.

### KARIKA REJTVÉNY.



Ezek a betűk a körön úgy helyezendők el, hogy minden 12-iket olvasva egy híres tudós nevét adja.

### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 8-dik szá-mában közölt rejtvény megfejtését utólag be-küldték: Kricsfalussy Mariska, Margit. Sándor és Zoltán, Altmann Gyula.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Illyés Kálmán. Ha a neved nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy nem kaptam meg leveledet. Azt pedig rosszul hiszed, hogy leveled tiszta és rendes; mostani leveled is meg-lehetősen össze-vissza van írka. Jövőre, remé-lem, igazán tiszta és rendes levelet kapok tőled. — A „büszkeség büntetése“. Nem szin-darab az, még kísérletnek is gyöngé. Magánlevél írására nincs érkezésem.

„Jótekonyság“ rovata a jövő számban.